

DE LOODS

DE LOODS

Anna Lascaris

Eerste en tweede druk (e-book) 2017

Copyright @ 2017 Anna Lascaris

Omslagillustratie Canstockphoto

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Voor overname kunt u zich wenden tot:
Anna Lascaris. anna70lascaris@gmail.com

ISBN 9789402170252

www.bravenewbooks.nl

1

De sfeer in café Rob is vrolijk en uitgelaten. De kleine dansvloer is propvol en iedereen probeert zich boven de harde muziek uit verstaanbaar te maken.

Elsa danst met haar vriend Martin op heftig house muziek.

'Ik ben geslaagd, Martin! Ik zal de wereld eens laten zien wat een goed journalist ik ben!' schreeuwt ze tussen een paar wilde bewegingen door.

Martin pakt haar bij haar middel en trekt haar naar zich toe. 'Ik verwacht niet anders van je, schat.'

De muziek stopt en Elsa loopt met Martin naar hun vrienden Wilma en Richard, die aan een hangtafeltje staan.

Wilma en Richard zou je niet snel bij elkaar matchen. Wilma is een kleine frêle vrouw met zeer kort rood geverfd haar en Richard is bijna twee koppen groter. Hij heeft een zwarte snor, ringbaard en is bijna kaal, maar hun ideeën

staan altijd dezelfde kant uit. Ze wonen net als zij en Martin in Utrecht, alleen wonen Wilma en Richard samen.

'Gezellige boel is het hier, Elsa,' zegt Wilma. 'Het doet me denken aan mijn eigen afstudeerfeest.'

'Ja,' beaamt Richard,' maar eerlijk gezegd ben ik dat soort feesten wel ontgroeid.'

'Maar voor jou is het al tien jaar geleden.' Elsa kijkt hem lachend aan. 'En daarbij ben je ook nog een saaie piet. Ik durf te wedden dat je vanavond liever met je neus in een boek had gezeten.'

Richard antwoordt niet, maar lacht een beetje schaapachtig voor zich uit.

Eigenlijk kan het Elsa geen donder schelen of Richard het naar zijn zin heeft of niet. Niets kan haar blije stemming wegnemen. Haar journalistieke studie zit erop en ze gaat het gewoon maken. De modebladen staan straks allemaal om haar te springen.

Martin en Wilma hebben dat papiertje al vijf jaar in hun zak en Richard loopt nu al tien jaar in de media mee. Martin is sportverslaggever bij de Telegraaf en Richard misdaadverslaggever bij het AD. Wilma is eindredactrice van een roddelblad.

Elsa kijkt ondeugend naar Richard. Ze weet dat hij een hekel aan dansen heeft, maar hé zeg, het is wel haar feest. Kordaat trekt ze hem aan zijn arm naar de dansvloer, maar als ze ziet wat voor spastische bewegingen dat grote zware lichaam van hem maakt, schiet ze in de lach.

'Ik zei je toch dat ik niet kan dansen,' brengt hij gekweld uit.

'Natuurlijk kan je dat wel,' moedigt ze hem aan, maar even later stopt ze er toch mee. Ze krijgt medelijden met die goede lobbes.

Martin kijkt op zijn horloge. 'Het is twee uur. Het feest zal zo wel afgelopen zijn.'

Elsa schudt haar hoofd. 'Nee hoor, Martin. Het feest gaat net zo lang door tot iedereen weg is.'

'Maar dan zonder ons, Elsa,' zegt Wilma tussen twee gapen door.

'Jij kan ook niet veel langer blijven, Elsa. Je moet morgen naar je ouders in Bergen en dan kan je beter geen hoofdpijn hebben.'

'O, dat zit wel goed hoor, Martin. Ik heb alleen maar cola gedronken en ik hoef er niet zo vroeg te zijn. Ik slaap eerst lekker uit.'

'Dus je blijft nog?'

'Natuurlijk!'

'Dan wens ik je nog veel plezier, maar deze meneer zoekt ook zijn bedje op.'

Ze zoenen elkaar welterusten en ze belooft hem de volgende dag te bellen als ze bij haar ouders is aangekomen.

2

Met toegeknepen ogen tegen de scherpe zon rijdt Elsa in haar Mini over de snelweg naar haar ouders. Ze doet snel de zonneklep naar beneden, maar veel verlichting geeft het haar niet en ze is blij dat ze een bocht omgaat en de zon uit haar ogen verdwijnt.

Ze kijkt in het spiegeltje van de zonneklep. Haar blauwgrijze ogen werpen een blik op haar lichtblonde golvende haar dat tot op haar rug valt.

De zon, die de weg voor haar doet oplichten, brengt haar in een lome stemming. Automatisch denkt ze aan haar en Martin. Als zij een baan heeft, gaan ze samenwonen. Niets lijkt haar mooier dan dag en nacht bij hem te zijn. Zijn prachtig gespierde lichaam te zien en tegen zich aan te voelen. Te verdrinken in zijn lichtbruine ogen en haar handen door zijn donkerbruine lok te halen die schuin over zijn voorhoofd hangt.

De vier uurtjes slaap die ze had gehad wreekt zich. Ze voelt moeheid opkomen. Meteen zet ze de radio aan. Dat zal haar wel wakker houden.

Opeens klinkt er een geweldig gekraak. Eerst denkt ze dat de radio stuk is. Maar als ze die uitdoet, wordt het haar duidelijk dat er iets mis is met de auto. Snel zet ze de Mini op de vluchtstrook en schakelt de motor uit. Dan draait ze het contactsleuteltje heel voorzichtig om. Meteen hoort ze weer dat knarsende geluid.

Met een zucht trekt ze de sleutel uit het contact en pakt haar tas. Haar hand graait erin om haar telefoon te pakken, maar kan hem niet vinden. Ongeduldig gooit ze haar tas op de passagiersstoel leeg. Haar telefoon zit er niet tussen.

'Verdomme,' murmelt ze, wanneer ze beseft dat ze haar mobiel op de keukentafel heeft laten liggen.

Ze stapt uit en kijkt om zich heen voor mogelijke hulp, maar er zijn alleen maar auto's die haar in hoog tempo voorbij zoeven.

Dan ziet ze in de verte een alarmpaal. Ze rent ernaartoe en draait het nummer dat op de paal staat. Een aardige dame staat haar te woord en nadat ze de nodige informatie heeft verstrekt, is ze enigszins gerustgesteld. Er zou een monteur van de Nederlandse Auto Bond naar haar toegestuurd worden.

Het duurt niet lang voor ze een auto van de NAB ziet naderen. Een grote man van ongeveer vijfenveertig jaar stapt uit. Zijn gezicht zit vol met littekens dat waarschijnlijk door een vroegere acne veroorzaakt is. Hij heeft kleine, bijna zwarte ogen en een volle bos zwart haar dat aan zijn slapen grijs begint te worden.

Elsa kijkt een beetje sceptisch naar hem. Ze vindt hem verre van sympathiek, maar wanneer hij haar toelacht, is ze gerustgesteld. Hij lijkt opeens veel vriendelijker.

Ze vertelt hem van het harde knarsende geluid.

Met een: 'We zullen er eens even naar gaan kijken,' doet hij de klep van de motorkap open en verdwijnt er met zijn hoofd onder.

Elsa gaat naast hem staan en volgt hem met belangstelling. 'Weet u al wat het is? Hebt u al iets gevonden?' vraagt ze ongeduldig.

De monteur draait zijn hoofd naar haar toe. 'Even geduld jongedame, zo vlug gaat dat niet.'

Maar als even later zijn hoofd met een bedenkelijk gezicht onder de motorkap vandaan komt, zakt de moed haar in de schoenen. Ze is er van overtuigd dat ze haar auto regelrecht naar de schroothoop kan brengen.

Met een angstig stemmetje vraagt ze: 'Kunt u hem nog repareren?'

'Ja hoor, er moet een nieuwe distributieriem in. Deze is namelijk gebroken.'

'Is dat heel erg?'

'Welnee, maar hij moet wel naar een garage. Dat duurt ongeveer een uurtje.'

'Gelukkig,' zucht ze. Dan kijkt ze de monteur vragend aan. 'Mag ik uw mobiel even gebruiken? Dan kan ik mijn ouders zeggen dat ik later kom.'

'Het spijt me maar die dragen we nooit onder diensttijd. We hebben alleen de autotelefoon en die is aangesloten op de centrale. Daar kan ik geen verbinding naar buiten mee krijgen. Maar in de garage is wel een telefoon. Als je met me meerijdt kan jij vast bellen terwijl ik met de monteur je auto ophaal om hem naar de garage te slepen.'

Elsa kijkt de man verbaasd aan. 'Ik kan toch zelf wel in mijn Mini gaan zitten als u me aansleept? U hoeft daar toch niet met een monteur voor terug te rijden?'

Hij schudt zijn hoofd. 'We mogen geen klanten aanslepen in verband met de verzekering. Al is het maar een paar kilometer, er kan altijd iets gebeuren en dan kom ik behoorlijk in de problemen, dan kan ik mijn baantje wel vergeten.'

'O nou, dan moet het maar,' geeft Elsa met een zucht toe.

Ze haalt haar spullen uit de Mini, sluit hem af en stapt in het NAB wagentje.

'Wonen je ouders hier ver vandaan?' vraagt de monteur, wanneer ze een paar minuten onderweg zijn.

'Nee hoor, ze wonen in Utrecht, maar ze zijn nu op vakantie in Bergen. Ik ben op weg naar hen toe.'

De man knikt en vervalt dan in stilte.

Opeens begint hij zwaar te hijgen. Elsa draait haar hoofd naar hem toe omdat ze denkt dat hij iets wil gaan zeggen, maar hij kijkt strak voor zich uit. Hij schijnt niet te merken dat ze hem aankijkt.

Als de stilte haar te onaangenaam wordt, vraagt ze: 'Hoelang is het nog rijden naar de garage?'

'Nog een minuutje of vijf,' klinkt het schor.

Elsa begint zich een beetje ongemakkelijk te voelen. Het lijkt wel of de monteur ergens zenuwachtig van wordt.

Stiekem neemt ze hem op. Zijn pokdalige gezicht, dat haar eerst zo vriendelijk heeft toegelachen, staat nu gespannen. Twijfel en onzekerheid bekruipt haar, maar ze vindt het belachelijk om te denken dat een monteur van de NAB, die

ze zelf via de centrale opgevraagd heeft, niet te vertrouwen is.

Maar als er na tien minuten nog steeds geen garage te zien is, krijgt ze een akelig voor gevoel. Ze denkt aan de mobiel die hij niet bij zich heeft. Wie gaat er tijdens zijn werk nou nog de deur uit zonder zo'n ding?

Onopvallend gaan haar ogen over zijn kleding. Hij draagt een jack met veel zakken die allemaal een verdikking vertonen. Daar kan best een telefoon tussen zitten.

Haar onrust neemt toe als de monteur een smalle landweg inrijdt. Buiten wat bomen en struiken is er verder niets te zien, behalve een paar koeien in de weilanden die in de zon liggen te herkauwen.

'Weet u zeker dat we goed gaan? We rijden namelijk al meer dan tien minuten en u zei dat het nog maar vijf minuten rijden was.'

'We zijn er al, kijk maar,' antwoordt hij.

Elsa slaakt een zucht van verlichting als ze een gebouw in de verte ziet.

De monteur rijdt de oprit op, zet de motor af en trekt de sleutel uit het contact.

'Zo, we zijn er.' Hij tovert plotseling een lach op zijn gezicht. 'Ga je mee?'

Elsa voelt haar maag opspelen. Ze schudt haar hoofd. 'Ik wacht hier wel.'

De man kijkt haar nog steeds met die lach op zijn gezicht aan, maar ze vindt die niet vriendelijk meer. Hij is gemaakt en vals.

De monteur stapt uit en loopt naar het huis.

Elsa stapt ook uit. Haar ogen volgen hem op de voet.

De deur van het huis gaat open en er komt een man naar buiten. Gespannen houdt Elsa hen in de gaten. Ze spreken met elkaar en de monteur wijst met korte bewegingen van zijn hoofd haar kant op. De andere man knikt voortdurend.

Haar onrust neemt nog meer toe als ze bij het huis geen garage kan ontdekken. Het lijkt meer op een boerderij waar een loods tegenaan is gebouwd. Ze kijkt naar het gebouw dat er donker en geheimzinnig uitziet, ondanks de zon die een gedeelte van de stenen muur beschijnt. De muren zijn van baksteen en er zitten geen ramen in. Alleen in het dak dat de vorm van een koepel heeft, ziet ze twee gesloten rolluiken zitten. De opluchting die ze zo-even had gevoeld, is op slag verdwenen en ze weet met iedere vezel van haar lichaam dat ze dat huis nooit in moet gaan.

Op haar hoede gluurt Elsa naar de twee mannen. Ze zijn even groot, alleen is de man die de deur heeft geopend een stuk magerder.

De mannen draaien zich naar haar toe. Een koude rilling loopt over haar rug als ze de geslepen uitdrukking op hun gezichten ziet.

'Kom maar even binnen,' roept de monteur. 'Dan kan je je ouders bellen.'

Hoofdschuddend doet Elsa een paar passen naar achteren als de mannen langzaam naar haar toe komen.

'Doe niet zo angstig. We zullen je heus niets doen hoor,' roept de andere man haar toe.

Elsa hoort de schijnheiligheid in zijn hoge stem en ze bedenkt zich geen moment. Alsof de dood op haar hielen zit, rent ze het zandpad op. Terug naar de grote weg.

Snelle voetstappen achtervolgen haar. Het gehijg van de mannen komt dichterbij. Met een laatste krachtinspanning verhoogt ze haar tempo.

Maar het is vergeefse moeite. Ze wordt stevig in haar kraag gegrepen en tegen de grond gegooid.

Ze schreeuwt haar longen uit haar lijf en schopt en slaat wild om zich heen, maar de doek die tegen haar mond wordt gedrukt verslapt haar en ze verliest het bewustzijn.

3

Tom Kroonenburg legt zijn boek op zijn schoot en kijkt glimlachend naar zijn vrouw Annet.

'Straks houden we een echte journalist in onze armen,' zegt hij trots.

Annet krijgt een dromerige uitdrukking in haar ogen als ze aan Elsa denkt. Ondanks dat het haar niet altijd makkelijk afging, heeft ze toch doorgezet. Wat dat betreft is ze precies haar vader. Die twee zijn uit hetzelfde hout gesneden. Buiten dat ze qua karakter veel op elkaar lijken, zijn ze beide lang, slank en lichtblond. Alleen heeft Elsa haar blauwgrijze ogen en golvend haar. Tom daarentegen heeft stug haar dat altijd overeind staat en al behoorlijk grijs is en zijn ogen zijn van een diepblauwe kleur. Annet vindt dat ze er zelf maar bekaaid afkomt met haar kleine mollige figuur.

De torenklok slaat drie uur.

'Ze is laat,' zegt Tom.

'Ach, ze zal zo wel komen, misschien is ze wat opgehouden.'

'Zullen we even naar de weg lopen?' vraagt Tom, als de torenklok half vier laat horen.

Annet knikt en loopt achter Tom aan naar buiten. Ze staren de weg af en wachten op de rode Mini van Elsa.

Na tien minuten gaan ze het huis weer in. Terwijl Annet naar buiten kijkt, bladert Tom ongeduldig in een tijdschrift.

Als Elsa twee uur later nog niet is aangekomen, kijken ze elkaar ongerust aan.

'Wat raar hè, dat ze er nog niet is,' zegt Tom.

'Misschien is ze wat later weggegaan en staat ze nu in een file vlak voor Alkmaar, waar maar een rijstrook beschikbaar is.'

'Die mogelijkheid zit er inderdaad in,' knikt Tom.

Hij pakt het tijdschrift weer op, maar meer dan doelloos erin bladeren doet hij niet.

Na een half uur gooit hij het blad op tafel.

'Ik zou nu toch wel willen dat ze komt. Hij springt van zijn stoel en begint ongedurig heen en weer te lopen.

Na een paar minuten zegt hij: 'Ik ga haar bellen. Het is gek dat zij ons niet even laat weten dat ze zo laat komt.'

Als hij op haar mobiel geen gehoor krijgt, belt hij haar huisnummer. Een diepe rimpel komt in zijn voorhoofd als hij haar antwoordapparaat krijgt.

De torenklok slaat zes uur en de bezorgdheid maakt langzamerhand plaats voor een angstig en beklemmend gevoel.

'Er zal toch niets gebeurd zijn?'

'Ik weet het niet, Annet. Normaal belt ze altijd als ze niet op tijd kan komen.'

'Bah, hier hou ik helemaal niet van!' Ik ga Martin bellen. Misschien weet hij waarom ze zo laat is.'

Annet pakt de mobiel van tafel en zoekt het nummer van Martin op. Na twee keer overgaan wordt er opgenomen.

'Martin, je spreekt met Annet. Weet jij misschien hoe laat Elsa naar ons is toegegaan?'

'Nee, dat weet ik niet, Annet. Gisteravond zei ze dat ze eerst ging uitslapen. Ik denk dat ze pas heel laat naar bed is gegaan, want ze heeft volgens mij tot diep in de nacht door gefeest.'

'Maar thuis is ze niet, want ze neemt haar telefoon niet op en op haar mobiel krijgen we haar ook niet te pakken.'

'Dan ga ik meteen naar haar toe. Misschien heeft ze de hele nacht doorgehaald en slaapt ze nog.'

'Ik hoop dat je gelijk hebt, want ik heb hier een heel naar gevoel over.'

'Je denkt toch niet dat er iets met haar gebeurd is?'

'Ga eerst maar kijken of ze nog slaapt, hopelijk maak ik me bang om niks.'

Annet legt de mobiel weg en vertelt Tom dat Martin bij Elsa gaat kijken. In een beklemmende stilte wachten ze op het telefoontje van Martin.

Tom pakt de mobiel op wanneer die overgaat.

'Ik denk dat ze onderweg is, Tom. Haar mobiel ligt nog op de keukentafel, daarom heeft ze jullie niet kunnen bellen. Ik hoor het wel wanneer ze is aangekomen.'

Opgelucht geeft hij de woorden van Martin aan Annet door.

Als er weer een uur is verstreken en er nog steeds geen spoor van Elsa te bekennen is, slaat de onrust om in angst.

Tom belt Martin en schreeuwt hem bijna toe: 'Ze is er nog niet!'

Het blijft stil.

'Martin, Elsa is er nog steeds niet. Ik ben bang dat er iets met haar gebeurd is.'

'Ik kom naar jullie toe, misschien heeft ze pech met haar auto en kan ze jullie niet bellen. Als ze langs de weg staat moet ik haar tegenkomen.'

'Martin komt hier naar toe. Hopelijk vindt hij haar met panne langs de weg,' verklaart Tom aan Annet.

'En als hij haar niet vindt?'

Tom kijkt zijn vrouw bezorgd aan, dan knikt hij en zegt: 'Ik ga intussen informeren of ze misschien een ongeluk heeft gehad.'

Na verschillende telefoontjes grijpt hij vermoeid naar zijn hoofd. 'Ze is nergens te vinden, noch bij de politie, noch bij de ziekenhuizen is er een Elsa Kroonenburg gesignaleerd.'

'Dit is niet goed hè, Tom.'

'Laten we nog niet aan het ergste denken, Annet. Martin vindt haar vast wel.'

Annet schudt haar hoofd. Haar gezicht is asgrauw als ze zegt: 'Nee, Tom. Er is iets ergs met Elsa gebeurt. Mijn hele lijf zegt dat ze in nood zit.'

'Zo mag je niet denken. Straks komt ze met Martin binnen. Je zal het zien.'

Annet begint te huilen. Terwijl ze haar hoofd schudt roept ze: 'Niet onze dochter, Tom. In godsnaam, niet onze dochter!'

Tom weet niet wat hij moet zeggen. Hij kan haar niet

troosten, want hij vermoedt ook het ergste. Dat vermoeden wordt bevestigd als Martin alleen voor de deur staat. Elsa is van de aardbodem verdwenen.

Haar lippen zijn droog. De vieze smaak in haar mond doet haar bijna kokhalzen. Langzaam gaan haar oogleden omhoog. Ze kijkt tegen een hoog rond dak aan met stalen buizen. Er zitten twee ramen in het dak die door rolluiken tot de helft bedekt worden. Door het onderste gedeelte van de ramen komt een beetje licht binnen.

Dan herinnert Elsa zich hoe ze hier is gekomen. Vervuld van angst en onzekerheid komt ze overeind en controleert haar kleding. Tot haar opluchting wijst niets erop dat ze seksueel misbruikt is.

Onderzoekend kijkt ze de ruimte in die haar aan een loods doet denken. Meteen ziet ze het gebouw weer voor zich dat aan het huis grensde waar de automonteur haar naar toe had gebracht. Een paniekscheut gaat door haar lichaam als ze beseft dat ze daarin moet zitten, dat ze gevangen is genomen.

Bang voor wat ze kan ontdekken, gaan haar ogen door het vertrek. De lichtstralen die door de twee raampjes komen, maken dunne strepen op de vloer en de witgekalkte wanden.

De vloer heeft brede planken van donker hout en in het midden van de ruimte ligt een groot lichtbruin tapijt. Twee driezitsbanken, vier fauteuils en een grote lage tafel staan erop. De banken en de fauteuils zijn van beige skai. Links staan zes bedden met het hoofdeinde tegen de muur. Daarnaast in de hoek is een groot hok met een deur erin. Tegen de muur tegenover haar staan twee grote verwarmingsradiatoren en een bar met barkrukken ervoor. Elsa kan de doppen van flessen zien die boven de bar uitkomen. Tegen de rechter muur ziet ze weer een verwarming en een halve meter verder zit een deur. Een meter of twee rechts daarvan staat een eethoek. Aan de muren hangen lampen. Ze draait haar hoofd helemaal naar rechts en ziet vier meisjes gehuld in een witte badjas op een bed zitten.

Elsa kijkt hen perplex aan. Haar mond gaat open en dicht alsof ze naar adem hapt, maar dan springt ze van haar bed. 'Waar ben ik? Wie zijn jullie? Waarom zijn we hier?' roept ze, terwijl ze naar hen toe rent.

Een vrij lang en erg mager meisje komt van haar bed af en houdt Elsa bij haar schouders vast. Ze heeft blond steil haar dat tot op de helft van haar rug valt. Haar gezicht is hoekig, maar haar volle lippen en lichtbruine ogen verzachten de strenge trekken van haar gelaat.

'Doe even rustig, dan zal ik je alles vertellen.'

Elsa hoort haar niet. Ze is volledig in paniek. Schreeuwend probeert ze zich uit de handen van het meisje te trekken.

'Waar ben ik?! Wie zijn jullie?!'

'Dat ga ik je allemaal uitleggen.' Het meisje pakt Elsa resoluut bij de hand en loopt met haar naar de zithoek.

Met knikkende knieën volgt Elsa haar. Het meisje houdt Elsa's hand vast als ze met haar op een van de banken gaat zitten.

'Ik ben Nelleke en dit zijn Janet, Patricia en Rianne.'

Elsa mompelt afwezig haar naam en neemt met bange nieuwsgierigheid de drie meisjes op. Janet is een mager meisje met lichtblond sluik haar dat slordig om haar gezicht hangt. Haar blauwe ogen kijken Elsa dof aan. Patricia is een knap mollig meisje met een blozend gezicht en een klein wipneusje. In haar lichtblonde haar is nog de rest van een permanent te zien. Rianne is zeer slank, maar heel vrouwelijk gebouwd. Haar blonde haar valt in dikke krullen over haar schouders. Het valt Elsa op dat ze allemaal, net als zichzelf, lichtblond haar hebben.

'Nelleke wijst naar Janet. 'Zij is hier vier maanden.'

Elsa veert verschrikt overeind. 'Vier maanden?!'

Nelleke reageert niet op de uitbarsting van Elsa. Deze reactie heeft ze al zo vaak meegemaakt bij de nieuwkomers, dat ze er onverschillig onder is geworden.

'Patricia is een week later gekomen,' gaat Nelleke onverstoord verder. 'Rianne drie weken geleden en ik ben hier al meer dan een jaar.'

'Meer dan een jaar! Oh mijn god, waar ben ik in terechtgekomen! Zeg me alsjeblieft dat het niet waar is!'

Nelleke kijkt haar troosteloos aan. 'Ik wou dat ik dat kon, maar de waarheid is helaas anders.'

Elsa schudt haar hoofd. Ze weigert te geloven wat Nelleke haar vertelt. Het is toch te idioot dat ze je hier zomaar een jaar vast kunnen houden?

'Ik weet dat dit een verschrikkelijk moment voor je is. Wij hebben hetzelfde meegemaakt,' zegt Nelleke. 'We zijn 's avonds laat onverwachts in een auto getrokken waar we zijn bedwelmd en hier wakker zijn geworden; net als jij nu.'

Elsa wil niets meer horen. Ze wil naar huis; naar haar ouders en Martin die niet weten waar ze is. Die zich nu vreselijke zorgen om haar maken. In wanhoop slaat ze haar handen voor haar gezicht.

Nelleke schuift dichterbij haar toe en legt een arm om haar schouders. 'We weten dat je dit allemaal niet wilt horen, maar er is geen andere weg. Je moet weten waarom je hier bent en wat er van je verwacht wordt.'

Elsa kijkt over haar handen naar Nelleke.

'Verwacht wordt?'

'Ja Elsa, er heersen hier strenge regels.'

Elsa kan geen geluid meer uit haar keel krijgen. Ze wil dat Nelleke haar mond houdt. Dat ze niet bevestigd krijgt waar ze bang voor is, maar Nelleke gaat onverstoort verder.

'We worden gebruikt voor sekstoerisme. Drie á vier avonden per week zijn hier een stuk of tien mannen. Ze komen van over de hele wereld en ze doen met ons wat ze willen. Op de andere avonden komt er een vast groepje kerels, Nederlanders. Ze zijn meestal met z'n zessen en ook door hen worden we iedere keer verkracht. Volgens ons zijn zij degene die ons hebben ontvoerd.'

Het begint in haar buik, het zenuwachtig trillen. Een paar seconde later beeft heel haar lijf. Snikkend probeert ze haar

handen en benen stil te houden, maar ze heeft geen controle meer over haar lichaam.

Nelleke drukt Elsa troostend tegen zich aan tot ze kalmer wordt. De andere meisjes kijken lijdzaam toe. Niemand kan Elsa helpen. En er is niemand die hen kan helpen.

'Je zal nog veel meer huilen,' zegt Nelleke, terwijl ze Elsa over haar hoofd strijkt. 'Maar geloof me, je went eraan. Je moet wel, als je dit wilt overleven. Ik wil je dan ook op je hart drukken om je niet te verzetten. Ze kunnen erg gemeen zijn als je ze tegenwerkt, maar als je je gevoel uitschakelt en je verstand op nul zet, kan je deze hel lang volhouden.

Elsa duwt Nelleke met een ruk van zich af. Ze wil niks meer horen. Met haar handen over haar oren en met een mond die vertrokken is van afschuw, probeert ze zich van de werkelijkheid af te sluiten, maar de uitgebluste ogen van de meisjes houden haar in de realiteit.

Patricia en Rianne zitten diep weggezakt in een fauteuil. Rianne bijt aanhoudend op een zakdoekje en Patricia trekt steeds de mouwen van haar badjas over haar handen. Janet is aan de bar gaan staan en heeft een glas met goudgeel vocht in haar hand. Af en toe nipt ze eraan.

Nelleke pakt met beide handen het gezicht van Elsa beet zodat ze haar aan moet kijken. 'Je wordt verkracht, Elsa. Vier, vijf, zes keer op een avond. Van voren en van achteren. Je moet ze aftrekken en pijpen. Soms zijn ze met twee of drie man tegelijk met je bezig.'

'Dat kan ik niet! 'Wat jij allemaal zegt laat ik niet met mij gebeuren!'

Elsa trekt zich los van Nelleke en schreeuwt en stampst haar angst en walging uit. Overmand door frustratie gaat ze

weer naast Nelleke zitten als ze merkt dat haar reactie geen enkel effect heeft.

Patricia laat een schamper lachje horen. 'Wacht maar tot je een avond hebt meegemaakt, dan praat je wel anders.'

Janet komt met het glas in haar hand naar de zithoek toe. Met een korte beweging van haar hand duwt ze een pluk haar uit haar gezicht en zegt: 'Dat gaan ze bij jou ook allemaal doen en je ziet niks.' Ze neemt een ferme slok en loopt weer terug naar de bar.

Elsa begint te kokhalzen. 'Ik moet overgeven.' Ze springt overeind en zoekt in paniek naar een uitweg.

Nelleke neemt haar bij de arm en brengt haar naar het hok dat een badkamer blijkt te zijn. Elsa rent meteen naar de wc en met haar hoofd boven de pot probeert ze over te geven, maar er komt bijna niets uit. Haar lichaam verkramppt bij ieder poging om iets uit haar maag te krijgen.

'Kom maar, Elsa. Je hebt niets meer in je maag zitten. Misschien moet je wat eten.'

Bij de kraan frist Elsa zich wat op en spoelt ze haar mond. Moe van het strijden tegen de acceptatie van verkrachtingen en vrijheidsberoving, loopt ze leunend tegen Nelleke terug naar Rianne en Patricia. Janet is bij hen gaan zitten. Het glas in haar hand is bijna tot aan de rand toe gevuld.

'Janet, drink toch niet zoveel whisky.' Rianne schudt afkeurend haar hoofd.

'Wat moet ik dan doen? Een wandeling in het park gaan maken?'

Rianne haalt zuchtend haar schouders op. 'Bekijk het ook maar.'

Patricia vraagt met zachte stem: 'Gaaf het een beetje met je, Elsa?'

'Ze moet wat eten,' antwoordt Nelleke voor haar.

'Over een halfuurtje komt er iemand het ontbijt brengen,' zegt Patricia terwijl ze een blik op de grote ronde klok werpt die boven de bar hangt.

Elsa laat haar blik weer door de ruimte gaan. Ze ziet de deur en vraagt. 'Hebben jullie al geprobeerd te ontsnappen?'

'Ja hoor, alleen heeft dat zes meisjes het leven gekost.'

Als door een wesp gestoken schieten de handen van Elsa weer over haar oren. Er schijnt geen eind te komen aan deze hel.

Opeens wordt er hard op de deur gebonkt. De meisjes springen meteen op en gaan op hun bed zitten.

Nelleke roept: 'Schiet op, Elsa! 'Ga op je bed zitten!'

Elsa staat vastgenageld aan de grond en kijkt met doodsangst naar de klink van de deur die naar beneden beweegt.

'Elsa, verdomme! Ga op je bed zitten!' roept Nelleke haar nogmaals toe.

Elsa hoort haar niet. Ze blijft naar de deur staren die nu opengaat. De deur naar de vrijheid.

Een serveerkar met een grote man erachter komt binnen. Hij heeft een kap over zijn hoofd, alleen zijn ogen zijn te zien.

'Waarom zit die sloerie niet op haar bed!' roept de man met bulderende stem.

Elsa verstijft. Ze herkent die stem. Adrenaline stroomt door haar lijf en zonder er bij na te denken rent ze gillend op hem af.

De man spreidt zijn armen en ze loopt er recht in, maar voordat hij haar kan omklemmen, rukt ze zijn kap van zijn hoofd en staat ze oog in oog met de monteur van de NAB.

'Dat is hem! Hij heeft me hierheen gebracht!' krijst ze door de loods.

De man haalt uit en treft haar met zijn enorme vuist midden op haar neus. Ze valt achterover met haar hoofd hard op de grond. Verdoofd blijft ze liggen. In een waas ziet ze hoe de man zijn kap opraapt en hem weer over zijn hoofd trekt. Dan loopt hij naar Nelleke toe en slaat haar onafgebroken met zijn vlakke hand hard in haar gezicht en roept op de maat van de slagen: 'Hoe-vaak-moet-ik-je-nog-zeg-gen-dat-je-die-hoe-ren-op-hun-bed-moet-la-ten-zit-ten!'

De man loopt terug naar de deur en terwijl hij over Elsa heen stapt zegt hij: 'Zorg dat ze zich in het vervolg gedraagt, anders nemen we maatregelen! En je weet welke!' Dan klinkt de knal van een dichtgeslagen deur.

Elsa probeert op te staan, maar ze krijgt haar hoofd niet van de grond. Patricia, Nelleke en Rianne helpen haar overeind en brengen haar naar bed.

'Ik ga eten!' Janet loopt naar het serveerwagentje en pakt twee belegde broodjes en een kop koffie van het karretje. Ze loopt ermee naar de eethoek en begint te eten.

Elsa kreunt wanneer Nelleke haar gezicht onderzoekt.

'Willen jullie de spullen even halen?' vraagt Nelleke aan Patricia en Rianne.

Even later komen ze met pijnstillers, een bakje water, ijsklontjes en een handdoek terug.

'Elsa,' zegt Nelleke, terwijl ze haar gezicht voorzichtig met ijs dept. 'Dit heb ik je steeds duidelijk proberen te maken. Je mag niet opstandig worden. Je schiet er niets mee op. Hoe verschrikkelijk en weezinwekkend het ook is wat ze van je willen. Probeer in godsnaam uit jezelf te stappen. Hoe meer je het uit je bewustzijn kan zetten, hoe beter je overlevingskansen zijn. We zijn er van overtuigd dat deze plek eens ontdekt zal worden en wanneer het zover is, wil ik mijn verstand nog goed op een rijtje hebben. Ik wil hier niet als een gestoorde uitkomen.'

Patricia geeft Elsa twee pijnstillers en een glas water. Ze kijkt haar ernstig aan en zegt: 'Probeer maar even een paar uurtjes te slapen. Als je wakker wordt, praten we wel verder. Het moet tot je doordringen wat er hier aan de hand is.'

Terwijl Janet op haar dooie gemak weer een broodje pakt, blijven de andere meisjes bij Elsa staan tot ze in slaap valt.

Patricia schenkt drie kopjes koffie in en loopt ermee naar de bank waar Nelleke en Rianne ook zijn gaan zitten. Ze kijken elkaar aan en vouwen hun handen. Met gesloten ogen bidden ze tot de Almachtige, hun enige troost in dit uitzichtloze bestaan.

Elsa probeert haar ogen te openen, maar die zijn zo opgezet dat ze niet verder dan een paar spleetjes komt. De poging om overeind te komen, geeft ze meteen op als haar hoofd ongenadig begint te bonken.

Nelleke, Patricia en Rianne komen bij haar staan en helpen haar overeind. Nelleke geeft haar weer twee pijnstillers en een glas water. Terwijl ze haar gezicht nakijkt, gaan Patricia en Rianne op het bed naast haar zitten.

Na enkele minuten voelt Elsa de pijn verminderen en de afschuwelijke mengeling van angst en woede komt in alle hevigheid weer bij haar naar boven. Ze draait haar hoofd gefrustreerd van Nelleke af als die haar weer duidelijk wil maken wat voor afgrijselijks haar hier te wachten staat.

'Ik hoop dat je nu inziet dat je niet moet tegenwerken, Elsa. Dat bespaart je veel leed. Daarbij stellen ze mij verantwoordelijk. Als jullie je tegen de regels gedragen, krijg ik op mijn lazer.'